

"De landelijke conferentie van de R.S.P. constateert, dat in de huidige phase der kapitalistische ontwikkeling **MASSALE DAADWERKELIJKE AKTIE DER ARBEIDERS HET VOORNAAMSTE STRIJDMIDDEL IS VAN HET PROLETARIAAT**; dat de **MASSAEE** samenvatting der arbeiders het **GEMAKKELIJKST** in industrieele organisaties kan worden bereikt, die het sterkst op de toepassing van het voornaamste strijdmiddel der arbeidersklasse zijn aangewezen." (Hoofdletters en onderstreping van ons).

Dit is wel het sterkst staaltje van politieke vervlaking en baunhazerij. Het is wel slim met de arbeiders gesteld, dat het mogelijk is menschen, die dergelijk brouwsel maken, nog een aanhang vinden. Inderdaad wanneer men er op uit is om zooveel mogelijk arbeiders op de gemakkelijkste wijze met reformistische illusie samen te vatten - ook door Rosa Luxemburg zoo fel bestreden - dan: in de vakvereniging. Je blijft er gezond bij en bent tegen alle ongemakken verzekerd. En waarom spreekt men niet gewoon van vakverenigingen in plaats van het deftige "industrieele organisatie". Hier schuilt een politiek addertje onder het gras. Geheel onttrokken kunnen de heeren zich niet aan wat zoo in de loop der jaren op revolutionair gebied gebeurd is, schijnbaar toch niet. Het woord vakvereniging klijft zelfs bij hen een minder gunstige klank. Noodgedwongen worden zij toch ook opgestuwd door de gebeurtenissen. Maar ZIJ stellen zich niet open voor de nieuwe winsten van het proletariaat. Integendeel ZIJ buigen en verbuigen het nieuwe totdat het zijn waarde verloren heeft. In dien zin moeten wij ook het voortdurend gebruik van het woord "industrieele organisatie" beschouwen, daar waar zij "vakvereniging" meenen.

Onze meening is dan ook, dat de scherpste bestrijding en onthulling van het ware karakter dezer partij moet plaats vinden, temeer waar zij zich met het etiket links-kommunistisch tooit.

(Opmerking van de tikker van de stencils aan de schrijver het het artikel:

Waarde kameraad,

Hoe wil je karakter van deze partij onthullen, die zich al als karakterloos aandient. Gebruik je tijd beter. Wat Sneevliet o.s., daar in mekaar getimmerd hebben is niet waterdicht, daar houdt geen arbeider het onder uit z onder een reformistische longontsteeking op te loopen. Beroerd voor hen wat het klimaat voor politieke longlijders zal er op de duur, zelfs hier in Holland niet beter op worden.

P. I. C. PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

— SECRETARIAAT: —
KAPELSTR. 3, BUSSUM

Deze mededeelingen worden toegezonden aan de Rev. pers. Men wordt verzocht te plaatsen wat voor de lezers van belang kan zijn. Op aanvraag krijgt ieder deze mededeelingen geregeld toegezonden. Gaarne ontvangt het secretariaat de uitgaven der verschillende organisaties als ruilmateriaal.

Bussum 1929

Jaargang **II**, no 9
(Maart III).

Anarchistische Jeugd Internationale

ANARCHISTISCHE JEUGD INTERNATIONALE (A.J.I.) of
ONS IS NIETS TE DOL.

Bijdrage tot de kennis van de waanzin.

Het Februariummer van de persdienst der A.J.I. bevat een artikel: "De Klassenstrijd", dat een schel licht werpt op de warboel, die in de bovenkamers van deze zich noemende anarchisten heerscht. Het is waar: de anarchisten zijn nooit bijzonder sterk geweest in het formuleeren van hun beginselen, maar in ieder geval komt hun hier in Nederland toch de verdienste toe tegenover de alle activiteit doodende tendenzen van sociaal-democratie en vakbeweging althans met het woord het zelfhandelen der massaas hoog te hebben gehouden. De toespitsing van de klasseverhoudingen en het feit, dat de heele vakbeweging, zoowel "moderne" als syndicalistische en anarcho-syndicalistische, in voortdurende belangengemeenschap tusschen kapitaal en arbeid leeft door de "strijd" achter de groene tafel, verlangt nu echter een ondubbelzinnige houding tegenover deze vakbeweging om deze te vernietigen, opdat het zelfhandelen niet de phrase wordt, om de voortdurende samenwerking met de behoudende machten van het Kapitalisme te bemantelen.

Ongetwijfeld is het proces van zelfbezinning binnen de anarchistische georiënteerde arbeiders aan het werk. De zwakke aanloopjes, die bij de bedrijfsorganisaties bij de gemeentebedrijven begonnen, werden echter gestuit, doordat deze organisaties zich met betreurenswaardige ijver met de corrupte bende der I.A.A. vereenigden. De "Groepen rond de Vrije" stelden nog het conservatieve element uit de anarchistische beweging voor, waar men "niets geleerd en niets vergeten heeft". "Beginselen" en "strijdmethoden" en phrases zijn nog precies dezelfde als die van voor 50 jaar. Het is uitgesloten, dat daar frissche krachten voor een verjongde, op nieuwe grondslagen opgebouwde arbeidersbeweging zouden liggen.

Toch gaat het proces van omgroepeering binnen de anarchistische beweging voort. En zoo vinden we dan in het S.A.V. (Sociaal Anarchistisch Verbond) een samenvatting, waarvan een groot deel der leden inziet, dat we er met de oude, versleten phrases der anarchistische beweging niet komen. Het S.A.V. plaats zich volgens de beginsel-verklaring zonder voorbehoud op het standpunt van de klassenstrijd, terwijl echter de houding tegenover de vakbeweging nog een open vraag is. Zooveel is zeker, dat de poging van een vakbewegingsphrasieur, om het S.A.V. de beginselverklaring der I.A.A. te doen aanvaarden, mislukte. Deze poging om het S.A.V. als bijwagen van de "revolutionaire" vakbeweging te gebruiken is ten minste afgeslagen. In hoeverre het S.A.V. zich op de weg van de revolutionaire klassenstrijd verder ontwikkelt, is nog een open vraag.

Keeren we echter tot de Anarchistische Jeugd Internationale terug, dan merken we hoe men hier "zoekt" naar nieuwe grondslagen voor ... ja, weet ik wat. Want "het is de taak der anarchisten, om hun standpunt ten opzichte van alle vraagstukken vast te leggen en te veranderen, waar dit noodig blijkt".

Klaarblijkelijk is dit dan allereerst noodig op het gebied der "sociologie". Het wordt ons duidelijk gemaakt in wat voor een afschuwelijke waan we tot nu toe bevangen waren. Tot nu toe hadden we ons in navolging van Marx zoowel als van Bakoenine op het standpunt gesteld, dat de KLASSENSTRIJD de MOTOR DER GESCHIEDENIS is. Nu ervaren we echter "dat er geen klassen zijn en dat er dus geen klassenstrijd bestaat" en zodoende komt onze anarchistische socioloog tot de conclusie, dat "DE KLASSENSTRIJD EEN UITVINDING VAN DE SOCILAISTEN" IS. "DE KLASSENSTRIJD IS EEN COLLECTIEVE HALLUCINATIE (droombeeld, P. I. C.) NET ZOALS PATRIOTISME, GODSDIENST EN DIENOVEREENKOMSTIG PSYCHOLOGISCH TE VERKLAREN". De socialisten zijn zoo onbegrijpelijk dom geweest te verklaren, "dat er een strijd tusschen arbeiders en kapitalisten bestaat", welke naïviteit we echter zoo spoedig mogelijk te boven moeten komen.

De vraag is nu echter maar, hoe iemand er toch in gods-heere Jezus-kristus-naam toe komen kan, zulke tastbare onzin neer te schrijven. De verklaring ligt in het stuk zelf. Er blijkt n.l. uit, dat de schrijvers een paar nakomertjes zijn. Juist voor 200 jaar geleden moesten ze geboren worden, maar ze vergaten toen te voorschijn te komen. Juist als voor 200 jaar deelen ze de menschen in in twee "klassen", de ARMEN en de RIJKEN. De armen zijn bij hen dan de proletariers en de rijken zijn de kapitalisten. Nu begint hun "sociologisch onderzoek". Dat ze daarbij zoo vast loopen als een huis spreekt vanzelf en zodoende verschijnt als conclusie: er zijn geen "klassen", dus geen "klassenstrijd", dus geen "proletariers". Aldus in de anarchistische beweging in den jare 1929.

Niet alle onzin is de moeite van het weerleggen waard. En deze gaan we zeker stitziwend voorbij. We willen er alleen op wijzen, dat alle onzin "logisch" in elkaar zit, wat zelfs bij krankzinnigen is aan te toonen. Krankzinnigen voelen heel goed dat ze "logisch" denken, waarom ze dan ook altijd verklaren, dat alle anderen gek zijn. Het gebrek van deze geesteszieken is, dat ze van onderstellingen uitgaan, die in strijd zijn met de werkelijkheid. Op deze foute onderstellingen bouwen ze echter volkomen "logisch" hun gedachtereeksen. Doordat ze echter van foutieve onderstellingen uitgaan, komen ze zodoende tot "krankzinnige" resultaten.

Onze anarchistische sociologen zijn nu het slachtoffer van het zelfde proces. Ze gaan uit van de "klassenindeeling" volgens armen en rijken. Hieruit bouwen ze "logisch" hun gedachtereeksen en komen tot het krankzinnige besluit van het ontkennen van de klassenstrijd.

Om eerlijk te zijn, moeten we toegeven, dat we allemaal perciees zoo warrig en. Ieder normaal of abnormaal mensch gaat van zekere grondslagen uit, die hij tot nader order als juist aanvaardt. (Daarom liggen de zin en de waanzin zoo angstig dicht bij elkaar). Hij bouwt dan zijn gedachtereeksen. ~~EXX~~ Blijkt nu echter, dat de resultaten tastbaar met de werkelijkheid in

strijd zijn, dan zegt een geestelijk normaal mensch: "Mijn gedachtegang sluiten "logisch" volkomen en toch breng ik waarheden voort, die niet met de werkelijkheid kloppen. Klaarblijkelijk zijn de grondstellingen, waarvan ik ben uitgegaan fout". In het onderhavige geval moesten onze anarchistische sociologen een onderzoek instellen naar de juistheid van de grondslag, om de klassen naar armen en rijken in te deelen. Ze zullen het echter waarschijnlijk niet doen...

Het verschijsel, dat hier bij deze anarchistische jongeren optreedt, is zoo bekend en zoo typisch, dat uit hun artikel "De klassenstrijd" reeds een vrij volledig beeld van hun psychische eigenschappen is af te leiden. Maar daar gaat het niet om. Het gaat hierom, dat zij niet de eenigen zijn die bij de indeeling naar armen en rijken vastliepen. De werkelijkheid liet zich zoo niet verklaren. Daarom werd deze indeeling reeds voor meer dan honderd jaar opgegeven en heeft men de menschen gegroepeerd naar de plaats, die ze in het productieproces innemen. Dat gaf betere resultaten: de werkelijkheid van de klasse en de klassenstrijd was zoo wel te verklaren en dus houden we deze opvatting voorloopig voor juist. Het is de theorie van het Historisch Materialisme, die door de politieke ontwikkeling van de laatste tien jaren en door de ontwikkeling der psychologie hechter staat dan ooit.

Vragen we nu echter wat de diepere zin is in de waanzin van het ontkennen van de "klassen", dan komt deze in de anarchistische beweging spoedig aan de dag. Daarom zien we haar, die voor zoo uiterat revolutionair wil doorgaan, voortdurend hoereeren met allerlei burgermannetjes gedoe. We zien de Anarchistische Jeugd Internationale deelnemen aan het "Wereldcongres voor de vrede" in 1928 in Holland gehouden, waar bijna uitsluitend "NATIONALISTISCHE PACIFISTEN" (wie heeft het ooit zoo zout gekregen?) aanwezig waren. Voor wie een klassenstandpunt inneemt is dit alleen een hoereeren met het burgerdom, met degenen, die ondanks hun pacifistische neigingen, zich met de wapenen tegen het opstandige proletariaat zullen keeren, zoodra dit ernst zou gaan maken van de revolutie. Dan vinden we in hetzelfde nummer van de persdienst van de A.J.I. hoe de A.J.I. meedoet aan de anti-fascistenzwengel van Barbusse. De A.J.I. slingert dit "democratische" burgermangedoe niet in het gezicht, dat ze met hun vakbeweging zelf het fascisme der hoog-industriele landen zijn, neen, het neemt aan deze zwengel deel. Heel prettig. Nu dit congres achter de rug is, heeft de A.J.I. dan ook kunnen vaststellen, dat de heele zaak niet anders beteekende, dan een propaganda-congres voor het fascisme in "Sowjet"-Rusland. De A.J.I. heeft zich voor het karretje van het Russische boerenfascisme laten spannen omdat ze geen notie van KLASSENverhoudingen heeft. 't Is jammer, maar 't is niet anders.

DE HOLLANDSCHE SOCIAALDEMOCRATIE EN HAAR LINKSCHE STROOMING.
Het landbouwvraagstuk.

De Hollandsche socialistische beweging heeft altijd sterk onder Duitse invloed gestaan. Het voorbeeld van de groote succesvolle S.P.D. en van de Duitse "vrije" vakbeweging had bijna absolute autoriteit voor Holland hier. Daarom is het ook begrijpelijk, dat in de jaren tusschen 1918- en 1923, toen de problemen van de "socialiseering" in Duitschland op het Bagorder stonden, deze ook door de S.D.A.P. in studie genomen werden. Er werd een commissie gevormd, welke de toekomstmuziek van de socialiseering componeerde. Het kunstwerk kwam in de wereld onder de naam van "Socialisatie-rapport", vooral de toonzetting van de hymne op de "socialiseering van de landbouw" was daarin buitengewoon.

De moeilijkheid hier ligt hem daarin, dat de ontwikkeling van de landbouw met betrekking tot de concentratie van het kapitaal geheel anders verlopen is dan in de industrie. In de industrie steeds groote knooppunten van de productie met centrale leiding, in de landbouw geen concentratie van de bedrijven maar behoud van, ja zelfs tot heden nog een verder voortdringen van het kleinbedrijf. Zoo eenvoudig als de socialiseering van de industrie voor deze lieden is, die de socialiseering slechts als tot staatsbedrijf maken en onder staatsbeheer stellen beschouwen, zoo moeilijk wordt ze voor hen in de landbouw, omdat bij hen slechts de "rijpe" bedrijven, d.w.z. zulke bedrijven, die onder centraal staatsbeheer geplaatst kunnen worden, voor "vermaatschappelijking in aanmerking komen.

De oplossing van dit moeilijke probleem draagt dan ook alle kenmerken van een verlegenheidsproduct. Het Rapport deelt mee, dat het landbouw-grootbedrijf aan de staat zal overgaan en het kleinbezit in privaarbeheer blijft totdat "het zegerierend proletariaat" ook op het land de voorwaarden voor een algemeene "vermaatschappelijking van grond en bodem" geschapen heeft. Een ding wordt echter uitdrukkelijk betoond: "De toestand van de kleine boeren door pachtwetten niet te verbeteren, maar is slechts door socialiseering op te heffen". Dit is de zoogenaamde theorie (en wat voor een) dan echter komt de praktijk. Men moet bij de komende verkiezingen op de boerenvangst en daarom verschijnt als een eisch de ,, pachtwet.

Hier is het uitgangspunt voor de kritiek van de linkschen. Ze leggen de tegenspraak tusschen theorie en praktijk bloot, verlangen de propaganda voor de theorie van de S.D.A.P. en willen de socialiseering als centraal punt voor de verkiezingswerkzaamheden op het land. Daarbij zijn ze zoo vriendelijk er op te wijzen, dat de praktijk van de officieele partij slechts door het ministersocialisme wordt gedikt. De linkschen toonen zich hier de beschermers van de theorie, zij willen zich niet door tijdelijke schijnresultaten van hun doel af laten brengen.

Waar nu de linkschen de socialiseering van de landbouw in het middelpunt van hun eischen stellen, maken wij er op opmerkzaam, dat de socialiseering, zooals zij zich zelf die denken (socialiseering der rijpe bedrijven), hier niet anders is dan het onder beheer van de staat brengen van de groote bedrijven (al is het dan ook met een schijn van zelfbeheer). West- en midden-Europa hebben echter overwegend klein- en middenboeren en deze worden in de "socialiseering" niet inbegrepen, d.w.z. praktisch blijven de dingen in de landbouw bij het oude. Deze oplossing van het landbouwvraagstuk is geen oplossing, deze socialiseering van de landbouw is een phrase.

Wij zullen later nog aantonen, hoe in deze opvatting het karakter van de kapitalistische ontwikkeling van de landbouw volledig miskend, fout gezien wordt. Voorloopig slechts eenige opmerkingen over de socialisatie in het algemeen. Een van de vooraanstaande koppen van de Duitse sociaaldemokratie is eerlijk genoeg om te schrijven, dat Marx deze "moderne" opvatting van de socialiseering niet deelde. Niet de staat, maar een verbinding van de vrije associaties van de socialistische maatschappij, moet het productieproces regelen (Cunow, Die Marxsche Geschichtstheorie, deel I, blz. 309). De algemeene strooming, welke de vermaatschappelijking gelijkstelt met een onder de leiding van de staat brengen, is slechts het produkt van het reformisme, als sociaal-psychologische verschijning van de opwaartsche beweging van het kapitalisme. Het valt te vreezen, dat de degenererende uitwerking uitwerking daarvan, ons ook nog door de hel van het staatskapitalisme zal laten gaan.

Zooals alle Marxistische ~~theorien~~ oplossingen door de bloeiperiode van het kapitalisme tot een kleinburgerlijke hervormingspolitiek werden, zoo gebeurde het ook met de socialiseering van de productiemiddelen en van grond en bodem. De socialiseering, zooals die door de sociaaldemokratie en vakbeweging wordt gewenscht voert vanzelf tot fascisme, tot overheersching en uitbuiting der massa, zij het ook in andere vormen, dan die van het "vrije" kapitalisme.

Voor de sociale revolutie zijn er geen "rijpe" of nog niet "rijpe" bedrijven, maar is de communistische maatschappij als geheel "rijp". Niet de staat vermaatschappelijkt, maar de producenten. Door hun bedrijfsorganisaties regelt zich het productieproces en wel naar de maatstaf van aan ieder product of productieve handeleing besteede arbeidstijd. Niet de staat maar de associatie van de bedrijfsorganisaties vormt de maatschappij en juist door een exacte tijdberekening van deze heeft de staat met de productie en verdeelingals zoodanig niets te maken. Voorloopig bestaat de staat dan nog, maar voor ieder klaar en duidelijkslechts als onderdrukkingsapparaat tot het neerhouden van de contrarevolutie.

VAN DE FINANCIEN.

Er is natuurlijk een methode in deze zaken die hier op neer komt geen centen geen P.I.C., die niets betaalt zal niets ontvangen. Maar dat is onze methode niet. De P.I.C. is in de eerste plaats PROPAGANDAMATERIAAL en als zoodanig beschouwen we ook het geld aan de P.I.C. besteed als geld uitgeven aan propaganda, geld dus, dat niet met geldelijke waarde reedeert. Ondertusschen alle propaganda-overwegingen ten spijt: De P.I.C. kost ons handen met geld. Wie helpt ons met de bekostiging van de propaganda in deze P.I.C.-vorm, Kamcrdaen stuurt geld geld. Steunt de uitgave van de P.I.C.

P. I. C. **PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN**
INTERNATIONALE COMMUNISTEN

— SECRETARIAAT: —
KAPELSTR. 3, BUSSUM

Bussum 1929

Jaargang II, No. 10
(April E).

De Hollandsche sociaaldemokratie en haar linksche
strooming.
Het landbouvvraagstuk II.

Internationale geldmarktproblemen en hun invloed
op het economische leven.

DE HOLLANDSCHE SOCIAALDEMOKRATIE EN HAAR LINKSCHE STROOMING.
HET LANDBOUVVRAAGSTUK II.

De ontwikkeling tot de warenproductie.

In de oogen van de staatscommunisten is en blijft de landbouw een steen des aanstoots voor de doorvoering van het communisme. Volgens onze meening heeft het kapitalisme de objectieve voorwaarden voor het communisme ook in de landbouw schitterend doorgevoerd. Het hangt er alleen vanaf hoe men de dingen ziet, of men het beheer der productie in handen van de centrale regeeringsburo's wil leggen of dat men het beheer in handen van de producenten zelve laat.

Wij willen allereerst het huidige karakter van de landbouw eens nader bezien. Het laat geen twijfel wij vinden hier niet de geweldige concentratie van produktie, zooals we die in de industrie waarnemen. Maar ondanks dit feit is de landbouw in wezen door en door kapitalistisch geworden.

De warenproductie is het karakteristieke kenteken voor de kapitalistische produktiewijze. "Waren" zijn gebruiksgoederen, die de producent bij privaatbezit aan productiemiddelen, niet voor eigen gebruik, maar voor de behoeften van anderen produceert. De warenproducent maakt datgene, wat hij hij zelf niet verbruikt en verbruikt juist dat, wat hij niet vervaardigt. Op de markt vindt dan de algemeene ruil der waren plaats.

Omdat de warenproducent niet voor zichzelf, maar voor anderen produceert, is zijn arbeid maatschappelijke arbeid. In het maatschappelijk stofwisselingsproces zijn daarom alle warenproducenten met elkander verbonden, ze leven in volkomen tegenzijdige afhankelijkheid en vormen daardoor een gesloten geheel.

Het oude boerenbedrijf kende de warenproductie slechts als een bijkomstigheid. De gesloten huishouding der boeren bevredigde bijna de geheele behoefte uit eigen arbeid. De boer arbeidde voor eigen familiekring, zijn produktie was niet maatschappelijk gebonden. Zijn productieomloop voltrok zich, zoolang hij in de elementen van zijn productie uit eigen behoefte voorzag, bijna uitsluitend binnen de enge grenzen van zijn hof. Slechts dat wat niet in eigen verbruik opgenomen werd, het overschot van zijn productie, was voor de markt, waardoor deze producten tot "waren" werden. Het boerenbedrijf vormde geen deel van de maatschappelijke arbeid en dit is dan de verklaring voor het "onafhankelijke" bestaan van de boeren.

De industriele warenproductie heeft deze geslotenheid doorbroken. Enerzijds stuwde zij een stroom van goedkope produkten over de aarde, anderzijds werd door de werkingen van het kapitalisme de pacht verhoogd, terwijl ook de staat steeds hogere belasting verlangde.